

Prædiken til 14. søndag efter Trinitatis

Luk. 17, 11-19

”Kærlighed er at give et andet menneske livskraft. Det er at frigøre den i granitten forstenede, så man får lov at se fodsålerne danse, også hvis de danser bort fra en selv. Men hvor mange tør vove at handle på den måde?” Sådan skriver den svenske forfatter Göran Tunström i romanen Juleoratoriet. Lad hans ord lede os på vej til en forståelse af dagens tekst om de ti, der blev rensede fra spedalskhed, og af dem var der én, der kom tilbage og gav Gud æren.”Hvor mange tør vove at handle på den måde?” Ja, det vover Gud altså! Han helbreder de 10, der var ramt af spedalskhed; nu er de rene, nu er de raske; nu vender de tilbage til livet. Og Gud må se, at de danser bort fra Ham i deres glæde og lykke, kun én af dem vender tilbage for at takke Gud – og alligevel er der ikke mindste tegn på fortrydelse.

Lad os bruge denne tekst og denne søndag til at genopdage en lille flig af Guds storhed. For som Gud er mod de 10 spedalske, sådan er Han imod os alle. Hver eneste af os, som er samlet her, skænker Han livets overvældende gave. Vi vågner til den, vor dag fyldes af oplevelser og opgaver, vi undgår tusinder af farer, som vi slet ikke kender, og vi hugges fri af ondskabens og beregningens gra-

nitblok. Alt dette gør Gud – for så blot at se vore fødder danse i glæde over livet, og danse bort fra Ham. Det vover Gud – så stor er Hans kærlighed. For vi standser jo ikke ved hver eneste glæde og takker Gud. Vi tager imod dagene som det selvfølgeligste af verden, fråser i dem uden at skænke Gud en tanke, endsige en tak – og dog giver Han os livets glæde på ny og på ny. For sådan, så ubetvingelig og suveræn er Guds kærlighed. Noget af det værste der er sket for kirke og kristendom i de seneste år er, at vi er begyndt at gøre Gud lille og ubetydelig. Der tales så ofte om Gud, som om Han var noget specielt for kirken og de kristne, nærmest som om Gud var kirkens bestyrelsesformand eller overhoved på samme måde som Paven i Rom er overhoved for den katolske kirke, og Margrethe Vestager er leder for De Radikale – uden anden sammenligning i øvrigt! Men så lille må vi netop ikke gøre Gud. Gud er ikke Gud for dem, der kender Ham eller tror på Ham og tilslutter sig kirken. Gud er Herre og Skaber for alle mennesker, ubetinget alle uden undtagelse. Intet menneske kan leve et eneste sekund, hvis ikke Gud skabte dette sekund og gav mennesket skæbne og livsindhold deri. Gud er livskraft-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

tens udtømmelige kilde, umulig at trænge til bunds i for os, men levende og nærværende i alle menneskers liv, også når vi danser bort fra Ham og glemmer at takke Ham for vor skæbne.

Prøv altså en gang at forstå, hvor stor Gud er, og hvor stor Han er netop i sin godhed! Han er ikke som en sælger ved døren, der griber dig i slipset og ikke lader dig slippe, før du køber hans vare; nej, Gud efterlader sin gave anonymt på dit dørtrin, du kan gå ud og hente den ind, pakke den op og bruge den, hele livets rige gave, uden at skænke Gud en tanke end sige en tak. Guds godhed er ikke afhængig af, om vi siger Ham tak for den.

Sådan er den Gud, Jesus taler om i Det nye Testamente, og som han lærer os at kalde vor himmelske Far, f.eks. når han siger: ”Guds sol står op over gode og onde, og Hans regn falder over retfærdige og uretfærdige”.

Af det, der hidtil er sagt, kunne man drage den konklusion, at det jo så var lige meget, om man troede på Gud eller ej. Han viser os jo kærlighed alligevel! Hvad forskel skulle der da være på de ni, der blot går deres vej, og den ene, der vender tilbage for at takke Gud?

Jo, der er alligevel en forskel. For det gør en forskel, når vi får en gave, om vi kender gaven og giver og kender hans mening med gaven, eller om vi ikke gør. Og således gør det også en forskel for os, om vi lærer livets gave at kende fuldt ud i hele dens betydning, eller om vi kun kender den halvvejs; altså om vi tror, at det liv, vi får, er Guds gave, eller tager det som en selvfølge – det gør en

forskel.

Forskellen er, om vi får livsgaven i dens sidste og dybeste dimension med, idet vi hører de ord, den er forbundet med: ”Din tro har frelst dig!” Sådan siger Jesus til den ene, der vender tilbage for at give Gud æren. Hans tro er denne, at han vil bekende, at hans liv og skæbne er Guds gave; hans tro er denne, at han vil sige: Jeg blev spedalsk, og jeg blev rask igen, det var Gud, der ville, at jeg skulle gå den vej for nu at stå her overfor Hans søn og vide det frydefuldeste, et menneske kan vide: Gud kan jeg ikke undslippe! Gud gjorde mig syg og gjorde mig rask, men hvad enten Han gjorde mig syg eller rask, så holdt Han mig fast i et sikkert greb. Jeg var Guds menneske, skabt af Ham hvert sekund jeg levede, også de sekunder, hvor jeg forbandede livet for min sygdoms skyld. Det er at kende livets gave fuldt ud, eller: At tro, den tro, om hvilken Jesus siger: Den har frelst dig!

På akkurat samme måde gør det en forskel for os, om vi vil tro, dvs. om vi vil anerkende Guds virkelige storhed og takke Ham, fordi Han aldrig lod os undslippe Hans kærlighed. Troen gør altså den forskel, at vi i den og med den kan sige: Ikke bare når det går mig godt, ikke bare når livet er rigt og solskinsfyldt, får jeg Guds gave, men også når jeg er ringe og sølle og udbrændt og uden kraft og lyst til nogen ting. Også da er jeg bastet og bundet til den levende Gud. Så du og jeg må gå ud og leve i tillid til den kærlighed – det kan vi lige så godt, for vi slipper aldrig fri for den, det er vor dybeste lykke.

Selv om talen om Guds storhed døde ud i kirken, fordi kirken havde så travlt med at

sælge sig selv og vise sin eksistensberettigelse, så overvintrede det kristne gudsbillede i vore salmer, særlig i gode, stærke lovsangssalmer som dem, vi synger i dag. De er vor kristendoms fineste arv, lad os sammen slide på dem, til vi bliver hæse!

Jens Brun

Gug

Salmer:

15, 392, 3, 561, 401